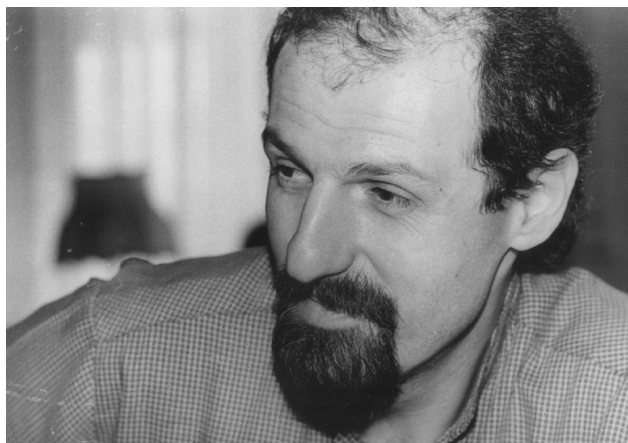

Александар Баја

ЖИВОТ ЈЕВРЕМОВ

Комедија

АЛЕКСАНДАР ЂАЈА рођен је 1954. године у Београду, где је и дипломирао на одсеку за драматургију, Факултета драмских уметности, 1979. године. Члан је Удружења драмских писаца Србије. Био је директор Народног позоришта у Приштини 1992/93. године. Од 1996. године запослен је као драматург Позоришта на Теразијама у Београду.

Аутор је десетак позоришних комада, изведених на сценама у Београду и у другим градовима Србије. За комедију *Бијка за Сењак* и драму *Јанковац – поштољени свей*, награђиван је на конкурсима Удружења драмских писаца Србије, за 1989. и 1990. годину. Написао је тридесетак радио-драма, емитованих на програмима Радио Београда и Радио Новог Сада. Као стални сарадник Школског програма ТВ Београд од 1981. године, реализовао је око пет стотина сценарија у оквиру најпознатијих серија за децу: *Коцкица*, *Чик погоди*, *Дечје иџре*, *Ошкривалица*, *Животи сјорјског коња*, *Дворови Београда*, *Ајом по ајом*, *Змајева библиотека*, *Гестивни буквар*, *Зоојека*, итд... Сарађивао је и у Забавном програму телевизије, док је за Играни програм написао сценарио за тв филм *Паланка у њланини*, према роману Анђелије Лазаревић, чија реализација зависи од дефинисања финансијске ситуације у РТС-у.

Аутор је сценарија за играну серију РТС-а *Мансарда*, чија је монтажа у току, док се емитовање првих епизода очекује почетком јесени 2003. године.

У листу “Борба” написао је више од две стотине чланака као аутор колумне: *И што се дешава*. Добитник је “Борбине” награде за есеј за 1999. годину. Сарађивао је и у другим новинама и часописима (“Драма”), објављивао текстове на Интернет – сајтовима; у едицији “Савремена српска драма” објављена су му два драмска текста: *Језеро* и *Веронезе*.

Животи Јевремов његов је најновији позорини комад.

Александар БАЈА

ЖИВОТ ЈЕВРЕМОВ
Комедија

ЛИЦА:

ЈЕВРЕМ

СТЕВА (ОТАЦ МАКСИМИЛИЈАН – МАК)

МИЛЕ (ДР. ВАСИЋ)

КРИСТИН (ЖАНА, ЖУЛИЈЕН)

СЦЕНА 1.

Јевремова соба. Он сјава на кревету и хрче. Кроз широм отворен прозор доцре сјај јуног месеца. Негде далеко јужно завија пас. Јеврем се сјоро буди и јолако прилази вратицама. Отвара их. Улази Стева, са јуином шорбом у рукама.

- ЈЕВРЕМ: Стево?!... Откуд ти?
- СТЕВА: Здраво Јевреме... Помери се да уђем, шта си зинуо, ко да си угледао вампира?
- ЈЕВРЕМ: Знаш ли које је доба?
- СТЕВА: Не носим сат...
- ЈЕВРЕМ: Управо је откуцала поноћ на црквеном торњу!
- СТЕВА: Уф, језиво... Ко у филмовима страве и ужаса.
- ЈЕВРЕМ: Уз то је још и пун месец!... А курјак завија на брду!
- СТЕВА: То није курјак, већ некакав цукац који ронда по контејнеру... Него, како си ми, куме? Не изгледаш најбоље?
- ЈЕВРЕМ: Трго си ме из најдубљег сна!... Ма, јеси ли то заиста ти?
- СТЕВА: А, што не бих био ја?
- ЈЕВРЕМ: Ко да смо те јуче сахранили!
- СТЕВА: Време лети, куме...
- ЈЕВРЕМ: Али – ми смо те заиста сахранили!
- СТЕВА: Па, шта је требало?... Да ме ко Индијанци оставите на неком дрвету да се сушим на ветру? И да ми сури орлови кљуцају по дигерици?
- ЈЕВРЕМ: Таман посла! Никоме то није падало на памет... Истина, “слинави Миле” је предлагао да те узидамо у темеље једне кафане која је почела да се гради испод Новог гробља, али – газда није дозволио!
- СТЕВА: Не могу да верујем... Стварно би ме сахранио испод неке крчме?
- ЈЕВРЕМ: Глупости, Стево, ја то причам само онако, фигуративно... Седи, раскомоти се. Хоћеш ли нешто да попијеш?
- СТЕВА: Дај ми чашу воде.
- ЈЕВРЕМ: Од кад ти пијеш воду?
- СТЕВА: И ти би пио да си у мојој ситуацији. Стално сам жедан!

- ЈЕВРЕМ: Хоћеш рећи да ви на небу пијете само воду, а не виски, вотку, пиво...?
- СТЕВА: Јевреме, ми смо на “ономе свету”, а не у кафани!... Истина, воду пијемо само ми који смо у Паклу.
- ЈЕВРЕМ: Шта причаш, Стево? Зар ти ниси у Рају?
- СТЕВА: Био сам... У међувремену, променила се небеска ситуација.
- ЈЕВРЕМ: Не разумем?
- СТЕВА: Шта ту има да се разуме? Дошли нови и шутнули ме из Раја у Пакао! Ко лопту!
- ЈЕВРЕМ: Немаш појма колико ми је жао... И докле ће то да траје?
- СТЕВА: Које?
- ЈЕВРЕМ: Мислим, та... ситуација?
- СТЕВА: Не знам... Уосталом, ја сам одлучио: више се не враћам горе!
- ЈЕВРЕМ: У Пакао?
- СТЕВА: Ни у Пакао, ни у Рај! Остајем овде на Земљи!... Нећу, бре, да ме шутирају ко да сам врећа: мало у Пакао, мало у Рај, па опет у Пакао. Како се некоме горе дигне, мене негде шутну! Доста је тога, враћам се међу живе...!
- ЈЕВРЕМ: Па, јел’ то може?
- СТЕВА: А да теби, куме, није можда криво што сам дошао?... У реду, нема проблема, само реци: одох ја на улицу да плашим пролазнике!
- ЈЕВРЕМ: Ђути, бре Стево! Седи и ћути! Зар сам ја имао бољег пријатеља од тебе, док си био жив?
- СТЕВА: Јевреме, да нисам мртав, сада бих се расплако ко киша!... Остави патетику, реци ми шта има ново? Идеш ли још увек на пецање?
- ЈЕВРЕМ: Идем, ту и тамо... Иначе, ништа се нарочито не дешава... Понекад ми се чини да од твог умирања и сахране није било значајнијег догађаја у мом животу.
- СТЕВА: Претерујеш, куме... Мада, када се сетим своје сопствене смрти, збиља сам поносан. Какав сам само фантастичан бол задао својим ближњим!
- ЈЕВРЕМ: Јеси, али си нам задао и трошак.
- СТЕВА: Трошак? Оно мало венаца и читуљица по новинама...?!

- ЈЕВРЕМ: Шта причаш? Целу страну у “Политици” смо закупили!... А тек стихови: “његово срце престало да куца, заувек прошла му је животна каруца!”
- СТЕВА: Ништа глупље нисам прочитао, ни пре, а ни после своје смрти!
- ЈЕВРЕМ: Куме, то је написао наш најпознатији песник!
- СТЕВА: У “Шуматовцу”, знам... За то сте га платили пет вињака и десет с луком.
- ЈЕВРЕМ: “Десет с луком”?! Тај је појео три порције крменадли и овал пршуте велики као слоновско дупе! Јефтиније бисмо прошли да смо ангажовали Жака Превера!
- СТЕВА: Ајде, не цицијаши, једном се умире...
- ЈЕВРЕМ: Да, видећу да ли ћете се и за мене толико отворити.
- СТЕВА: Сад си ме подсетио: кад умреш, могао бих да те убацам у једну гробницу, тамо до мене на парцели... Познајем оног унутра, има места...
- ЈЕВРЕМ: Море остави се ти мог умирања!
- СТЕВА: Озбиљно ти кажем, гробница је ко трособан стан, има све: фотеље, витрине, комоде, телевизор, кабловску...
- ЈЕВРЕМ: Стево, не сери више!
- СТЕВА: Добро, куме, како хоћеш... Уосталом, није лако живети, знам ја то. Тек кад сам умро, схватио сам колико је тешко бити жив.
- ЈЕВРЕМ: *(Сипајући себи њиће)*
Јеси ли се предомислио за пиће?
- СТЕВА: Ајде, сипај мало...
- ЈЕВРЕМ: У здравље!
- СТЕВА: У чије, бре, здравље, морону један? Зар не знаш да сам умро, треба ли о томе да те обавестим “и – меилом”?
- ЈЕВРЕМ: Извини, заборавио сам: за покој душе!
- СТЕВА: Амин ... Знаш, Јевреме, дуго сам на небу размишљао о једној веома важној ствари.
- ЈЕВРЕМ: О којој?
- СТЕВА: О томе да се човечанство грдно зајебало када је закључило да је Земља округла!
- ЈЕВРЕМ: Молим?
- СТЕВА: Најозбиљније, то је изузетно значајна тема...

- ЈЕВРЕМ: Можда за вас покојнике, јер немате друга посла! Ми овде доле не знамо где нам је дупе, а где глава, а не да ли је Земља округла или ћошкаста!
- СТЕВА: Стани мало, слушај пажљиво: Земља није ни округла ни ћошкаста. Она је равна!
- ЈЕВРЕМ: Како, бре, равна? Мислиш ли да ја нисам ишао у школу?
- СТЕВА: Јеси куме, у томе и јесте поента! У школи су нас преварили. Тек са неба може јасно да се види: Земља је огромна равна плоча коју на леђима носе четири џиновске корњаче!
- ЈЕВРЕМ: Како да не! Тако су говорили и у средњем веку...
- СТЕВА: И били су у праву!... Зашто ми не верујеш? Па, да је она заиста округла, сви ми би са ње одавно поиспадали у космос!
- ЈЕВРЕМ: Чекај, олади мало... Да ли је она равна или округла, то је можда важно за астронауте када се враћају из свемира! За мене који се ниоткуда не враћам, то је потпуно свеједно! Ниси, ваљда, дошао са неба да ме целу ноћ давиш као змија жабу? Уосталом, не знам зашто причам с тобом, а не спавам...
- СТЕВА: Што се мене тиче, можеш слободно да се вратиш у кревет. Ми мртваци смо ионако увек будни.
- ЈЕВРЕМ: Не могу, сад си ми тотално разбио сан!... Је ли, куме, да ли ти стварно мислиш да се више не враћаш тамо горе?
- СТЕВА: Рекох ти, ни случајно!
- ЈЕВРЕМ: Па, где ћеш да живиш?... Мислим, како ћеш мртав међу живе? Није то због мене, мајке ми, што се тога тиче можеш овде да останеш доживотно!
- СТЕВА: Баш си великодушан.
- ЈЕВРЕМ: Ниси ме разумео: шта ако те напољу неко препозна, а зна да си мртав? Он ће жив да се препадне кад те види!
- СТЕВА: Зашто? Личим ли ја на вампира?
- ЈЕВРЕМ: Ма не, изгледаш боље него док си био жив!
- СТЕВА: Ето видиш... Према томе, ако ће неко да се препада, то је његов проблем, а не мој ... И ја сам се препао када сам видео поноћна издања ваших новина. Па, то је страшно!... "Џиновски астероид удара у Земљу 2019. године"!... Који, бре, астероид? Једино што од горе може да вас удари јесте неки казан из Пакла са врелим уљем!
- ЈЕВРЕМ: Куме мој покојни, овде новинама верују још само одбегли пацијенти са "Ф" одељења – и духови као ти!

- СТЕВА: Немој да вређаш, ја нисам дух!
- ЈЕВРЕМ: Него, шта си? Вампир?
- СТЕВА: *(Оћвори широм усћа)*
Видиш ли негде очњаке?
- ЈЕВРЕМ: Ја нисам стоматолог...!
- СТЕВА: А ја нисам Франкенштајн, ни Фреди Кругер – него један обичан покојник, који заслужује мрвицу поштовања, барем од свог кума.
- ЈЕВРЕМ: Сад ћу се ја расплакати...
- СТЕВА: Немој, тек смо на почетку комада. Ако сад почнемо да лијемо сузе, сала ће се до краја претворити у вештачко језеро!...
(Извуче шћай за ћецане из једног ућла)
Да ли је могуће да још увек имаш овај штап?
- ЈЕВРЕМ: Ко што видиш... Кад се данас појавим с њим на обали, мисле да сам се довезао времепловом.
- СТЕВА: Немој да се секираш, овдашњи пецароши немају појма! Имам горе на небу једног који је испао из чамца и удавио се, док је довлачио шаранче од пола киле!
- ЈЕВРЕМ: Сигурно је пре тога попио гајбу пива...
- СТЕВА: Ма, не! Него је с њим у чамцу била његова жена, која га је отпозади млатнула веслом у главу!
- ЈЕВРЕМ: Јадан човек...
- СТЕВА: Јадна жена! Морала да превесла пола Дунава, да би он нашао “право место за сомове”! И, нашао га је, нема сумње... У ствари, ви сте, земљани, веома нервозни! Ти ћеш, на пример, кад умреш, тако добро моћи горе да се релаксираш, да просто нећеш моћи да препознаш самога себе!
- ЈЕВРЕМ: Нека хвала, остао бих још мало да се злопатим међу живима...
- СТЕВА: Зашто?... Ко да нешто имаш у овом животу? Проучавао сам сам ја са неба шта ви радите: ви, куме, живите изузетно нездравом!
- ЈЕВРЕМ: Шта је толико нездравом међу нама, да су се и мртваци забринули?
- СТЕВА: Све! Ви пијете, пушите, радите у просторијама са вештачким светлом, у канцеларијама су вам над главама јонизирајући уређаји за детекцију дима, а погледај само мало овде око себе?

- ЈЕВРЕМ: *(Осврћући се њо њпросторију)*
Гледам, па шта?
- СТЕВА: И ништа не видиш?
- ЈЕВРЕМ: Видим тебе!
- СТЕВА: А намештај?
- ЈЕВРЕМ: Шта је с намештајем?
- СТЕВА: Намештај од иверице!...
- ЈЕВРЕМ: Па шта?
- СТЕВА: Намештај од иверице је прави радиоактивни отпад!
- ЈЕВРЕМ: Не једем намештај...!
- СТЕВА: А тек кућне биљке, акваријумске рибице, прашак за судове, инсектициди, пестициди, суициди, најлон кесе, дезодоранси, флуор пасте за зубе...
- ЈЕВРЕМ: Стани мало! На телевизији кажу да је флуор здрав за зубе?
- СТЕВА: За зубе да, али је погибелан за срце, плућа, јетру, бубреге, потенцију...
- ЈЕВРЕМ: Добро, доста више!
- СТЕВА: А да не причам о пени за бријање, нафталину, телетабисима, таблетама за контрацепцију...
- ЈЕВРЕМ: Стево, умукни! Не користим таблете за контрацепцију.
- СТЕВА: У реду, у реду, само да знаш: живот у пећини био је и остао најздравији начин становања у историји људске цивилизације.
- ЈЕВРЕМ: А, зашто си ти уопште умирао? Зашто ниси остао да се злопатиш овде са нама, на овоме свету, међу толиким силним нездравим уређајима?
- СТЕВА: Ко да је мене неко питао кад ћу да умрем? Стигло ме, и готово! То ти је то!
- ЈЕВРЕМ: Па, добро, и шта сад хоћеш? Да се уместо тебе ја вратим на небо да играм баскет са мртвацима?
- СТЕВА: Ма не, ја сам, у ствари, хтео нешто друго...
- ЈЕВРЕМ: Које друго?
- СТЕВА: Видиш, има још један разлог зашто сам дошао на Земљу.
- ЈЕВРЕМ: Знао сам да нешто мутиш, чим си ми рекао да пијеш само воду.

- СТЕВА: Није ствар у пићу. Рећи ћу ти искрено: дошао сам да се – оженим!
- ЈЕВРЕМ: Молим?
- СТЕВА: Моли Бога за здравље! Добро си чуо: хоћу да се женим!
- ЈЕВРЕМ: Где да се жениш?
- СТЕВА: Овде, нормално...
- ЈЕВРЕМ: Како то мислиш, “овде, нормално”?
- СТЕВА: Шта је ту нејасно?
- ЈЕВРЕМ: Чекај, полако.. Ти си, да кажемо, мртав?
- СТЕВА: Па шта?
- ЈЕВРЕМ: А, хтео би да се ожениш са... да кажемо, особом женског пола, која је жива?
- СТЕВА: Ја ништа не разумем о чему ти говориш... Молим те пређи на ствар.
- ЈЕВРЕМ: Па, како, Боже ми опрости, јебо те Бог блесави, како ти као мртавца да се ожениш са живом женом?
- СТЕВА: Јевреме, ја сам запањен оваквом твојом дискусијом... Не мислиш, ваљда, да сам сишао са неба како бих нашао жену – мртавца? Па, тога горе имам на сваком ћошку!
- ЈЕВРЕМ: Стани, стани, ево једно практично питање: на пример, нађеш жену?
- СТЕВА: Да, и?
- ЈЕВРЕМ: Где ћете да живите?
- СТЕВА: Нормално, горе.
- ЈЕВРЕМ: У Паклу?
- СТЕВА: Шта фали?
- ЈЕВРЕМ: Како, бре, шта фали? Која ће жена данас пристати да живи у Паклу?
- СТЕВА: Јевреме, морам нешто да ти признам: није ни Пакао више оно што је некада био...
- ЈЕВРЕМ: Хоћеш да кажеш како у њему више није врућина?
- СТЕВА: Јесте, само, сада имамо базене, а станови, самопослуге, канцеларије – све је то, куме, данас у Паклу климатизовано!

- ЈЕВРЕМ: *(Дуго га и заињено гледа)*
Пакао је климатизован, јел да...?
- СТЕВА: Као што ти рекох – сто посто!
- ЈЕВРЕМ: Мора да још увек сањам...
- СТЕВА: Ма, какви сањаш, будан си да буднији бити не можеш! Само си мало изненађен.
- ЈЕВРЕМ: Па добро, нека ти буде. Не женим се ја, него ти, шта ме брига, на крају крајева, само се питам: одакле ти уопште идеја за овакву грандиозно – монументално – идиотску будалаштину?!
- СТЕВА: Из новина, куме!
- ЈЕВРЕМ: Читате горе новине?
- СТЕВА: Па шта? Ако смо мртви, нисмо неписмени! Ако баш хоћеш да знаш, на Небу има више учених људи, него међу вама на Земљи. На пример, Хомер, Ајнштајн, Јосип Броз Тито...
- ЈЕВРЕМ: Добро, добро не желим да полемишем, али, ипак ми реци: шта си то тако фамозно прочитао да се одлучиш на такву радикалну промену у свом посмртном животу?
- СТЕВА: Па, ево, биће да је то из неких новина, још од пре пар година. Читао сам да је у неком селу у Србији, мислим да се звало Горња Добриња код Пожеге... Дакле, у том селу има пуно неожењених младића, за које је стигла група удавача из Украјине.
- ЈЕВРЕМ: И шта хоћеш? Да се ожениш Украјинком?
- СТЕВА: Којом Украјинком? О чему ти причаш?
- ЈЕВРЕМ: Сам си рекао да си читао...
- СТЕВА: Да, читао сам, али, то ми је само дало идеју како треба да се оженим.
- ЈЕВРЕМ: Па, с којом би ти то?
- СТЕВА: Знаш ти врло добро, куме...
- ЈЕВРЕМ: Немам појма, човече...
- СТЕВА: Хоћу њу!
- ЈЕВРЕМ: Коју “њу”?
- СТЕВА: Моју Кристин...!
- ЈЕВРЕМ: Стеване, не само што си мртав, него си и луд!

- СТЕВА: А ти си због Кристин љубоморан на мене, одувек си то и био!
- ЈЕВРЕМ: Ја љубоморан? Јеси ли заборавио због кога си отишао на онај свет?
- СТЕВА: Било па прошло... Уосталом, колико се само тек она, јадница, насекирала.
- ЈЕВРЕМ: *(Иронишно)*
Насекирала се грдно...
- СТЕВА: Шта се ти буниш? Ја се, барем, нисам ко ти женио, па се онда успаничено након три месеца разводио, ко да бежим испред набујале реке! И још сам ти, на несрећу, био кум у тој катаклизми.
- ЈЕВРЕМ: Али, ја нисам због тога пао са крушке!
- СТЕВА: Зато што се ти у животу никуда ниси пењао, ниси стремио висинама – само си чучао на обали и пецао рибу!
- ЈЕВРЕМ: У реду, нећу да полемишем са мртвацем. Хоћеш да се ожениш са Кристин и да је поведеш са собом у Пакао?
- СТЕВА: Баш тако.
- ЈЕВРЕМ: Е, неће моћи
- СТЕВА: Зашто?
- ЈЕВРЕМ: Зато што се твоја драга Кристин у међувремену удала.
- СТЕВА: Како удала?! Зар се несрећница није над мојим гробом, грцајући у сузама, трипут зарицала да ће отићи у манастир?
- ЈЕВРЕМ: Боже, Стево, то је из Шекспира! Помешао си Хамлета, Офелију и Кристин! Зар не знаш да се сузе и речи над гробом не рачунају, оне су за медије и ширу фамилију... Удала се, куме, толико се дефинитивно удала, да јој не пада на памет да оде, не у манастир, него ни до самопослуге!
- СТЕВА: Јадница, мора да је то учинила у тренуцима најдубљег очаја и самоће... И, за кога се удала?
- ЈЕВРЕМ: Јеси ли сигуран да желиш да знаш?
- СТЕВА: Само ти мени реци, у дубини своје хришћанске душе ја сам јој већ опростио.
- ЈЕВРЕМ: Удала се за – “слинавог Милета”!
- СТЕВА: За Милета?! Курво над курвама, дабогда цркла...!

Заштамњење.

СЦЕНА 2

Сцена је зајамњена. На просценијуму стоји Јеврем, осветљен једним рефлекторским лампом.

ЈЕВРЕМ: *(У њблику)*

О томе како се постаје богат у западном свету кружи отприлике оваква прича: “Мали Рокфелер био је веома паметно, марљиво и предузимљиво дете, још од малих ногу решено да се посвети великом бизнису. Једнога дана, шетајући се по Менхетну, наиђе на јабуку отпалу са гране. Гле, помисли, од овога би могао да направим капитал. Речено – учињено! Оде на пијацу и прода јабуку. Од тог новца купи два кромпира. Онда трампи два кромпира за пола кесе пиринча, пиринач за пола кесе брашна, а брашно за два зарђала ексера... Тада му умре деда и остави милион долара... Знате, када сам упознао Стеву, био сам директор велике фирме и све је изгледало добро, баш као да ћу и ја наићи у животу на некакву “златну јабуку”... наравно, тако је изгледао све док се Стева није појавио. Био је то почетак наше сигурне пропасти, која је њега одвела на небо, а мене с неба спустила на земљу. Али, идемо редом: дакле, тога дана седео сам мирно у својој канцеларији, очекујући једну важну пошиљку, кад...

Сцена се осветли. Видимо да је био директорска канцеларија. Јеврем седне за свој директорски сто, у директорску фојељу. Зачује се куцање на вратима и уђе Сјева!

СТЕВА: Добар дан.

ЈЕВРЕМ: Еј, стигао си. Уђи!

СТЕВА: Да уђем?

ЈЕВРЕМ: А, шта би друго?

СТЕВА: Мислио сам... да сачекам.

ЈЕВРЕМ: Кога?

СТЕВА: Мислим, ако је гужва...

ЈЕВРЕМ: Немам појма о чему говориш!... Уђи и седи! Где си до сада, чекам те цело преподне.

СТЕВА: Мене?!

ЈЕВРЕМ: Не, већ твог брата близанца!

СТЕВА: Гужва у саобраћају...

ЈЕВРЕМ: Гужва у саобраћају, гужва на улици, гужва на послу, тотално сам изгужван од овог живота! Кад ће, бре, неко једном да ме испегла како треба?... Хоћеш ли нешто да попијеш?

СТЕВА: Да попијем? Не знам, можда...

ЈЕВРЕМ: Може виски?

СТЕВА: Може...

ЈЕВРЕМ: Кристин!...

Уђе Кристин, секретарица. Сивева скочи на ноге буљећи непријемце у њу!

КРИСТИН: Изволите, шефе.

ЈЕВРЕМ: Дај нам овде мало вискија и доста леда, за мене и мог колегу, само брзо!

КРИСТИН: Одмах, шефе.
(Изађе. Сивева седне)

ЈЕВРЕМ: Шта кажеш за моју секретарицу, Кристин? А?... Реци нешто?... Хоћеш ли да је туцаш?

СТЕВА: Не... да...

ЈЕВРЕМ: Да или не?

СТЕВА: А?

Кристин поново уђе са вискијем и ледом. Сивева ојей скочи на ноге буљећи у њу. Она послужи виски.

КРИСТИН: Изволите.
(Сивеви)
Желите ли са једном, или са две...?

СТЕВА: Шта са две?

КРИСТИН: Са две коцкице леда?

СТЕВА: Може...!

КРИСТИН: Може... са колико?

СТЕВА: Са једном... биће довољно.

КРИСТИН: Изволите. Пријатно.
(Изађе. Сивева седне)

ЈЕВРЕМ: Ипак би да је туцаш... Живели, колега!

СТЕВА: Живели!... Уф, ала је јак овај виски. Ко лава из шкотског вулкана!

- ЈЕВРЕМ: Ха, ха, ха! Волим духовите сараднике!... Једино што у Шкотској нема вулкана, али ко их јебе...
- СТЕВА: Кога...?
- ЈЕВРЕМ: Вулкане, бре!... А сад, хоћемо ли о послу?
- СТЕВА: Да, наравно.. Да вас питам: ова ваша, госпођица Кристин, она је вероватно... из Шведске?
- ЈЕВРЕМ: Разуме се, одакле би била? Витка, плава, висока...
- СТЕВА: А из ког дела Шведске?
- ЈЕВРЕМ: Из Љига, наравно...
- СТЕВА: Из Љига... у Шведској?
- ЈЕВРЕМ: Да, мало изнад Стокхолма.
- СТЕВА: Нисам чуо за Љиг код Стокхолма...
- ЈЕВРЕМ: Јел ти то мене зајеваш?
- СТЕВА: Зашто?
- ЈЕВРЕМ: Зато што она није природна плавуша него фарбана, зато што није из Љига код Стокхолма него из Љига код Љига – и зато што се не зове Кристин, него Милованка!
- СТЕВА: А, ту грешите.
- ЈЕВРЕМ: Где грешим?
- СТЕВА: Она се зове Кристин, дефинитивно.
- ЈЕВРЕМ: Човече, ваљда ја знам како се зове и из ког сам је села довео. Дао сам јој име Кристин, јер сам велики љубитељ оног мјузикла: “Фантом лондонске опере” Јел’ ти сад јасно?
- СТЕВА: Јасно ми је од почетка. Од момента кад сам је први пут угледао!
- ЈЕВРЕМ: Добро, добро, видим да је теби до зезања, али ја немам времена. Реци ми, колико си донео?
- СТЕВА: Колико?... Стева све доноси до краја.
- ЈЕВРЕМ: Све си донео?
- СТЕВА: Све!
- ЈЕВРЕМ: То је добро. Врло добро. Паре на сто!
- СТЕВА: Ево, само да извадим новчаник: двеста динара, четиристо, шесто...
- ЈЕВРЕМ: Чекај мало, шта то радиш?

- СТЕВА: Видите, ваљда, бројим паре.
- ЈЕВРЕМ: Да ли ти то мене зезаш?
- СТЕВА: Не разумем...
- ЈЕВРЕМ: Који, бре, новчаник, гилиптеру један! Стави на сто ту торбу коју си донео са собом!
- СТЕВА: Шта ће вам моја торба?
- ЈЕВРЕМ: Вади лову из торбе!
- СТЕВА: Али... нема никакве лове у мојој торби.
- ЈЕВРЕМ: О чему ти то? Како: нема лове?... Шта имаш унутра?
- СТЕВА: Једну књигу, новине, бурек са сиром...
- ЈЕВРЕМ: *(Након дуже паузе)*
А да ли ти хоћеш ли да овог тренутка од тебе направим бурек с месом!? ... Сельачино једна, мислиш ли ти заиста да мене можеш да исплатиш тим папирићима из твог бедног новчаника? Знаш ли ти ко сам ја, бре? Читаш ли “таблоиде”? Пратиш ли жуту штампу?... Да ли ти гледаш телевизију?
- СТЕВА: Не знам на који канал конкретно мислите....
- ЈЕВРЕМ: На канал: “Хорор – ти – ви”!
- СТЕВА: Никад чуо, ја гледам углавном порниће... Али, не разумем, колико то заправо кошта?
- ЈЕВРЕМ: Тупамаросу један, рекао сам твом газди јасно и гласно: сто хиљада на руке, одмах, у кешу!
- СТЕВА: Молим? Сто хиљада динара за ... два џака цемента?
- ЈЕВРЕМ: Каквог, бога ти, цемента? Хоћеш да те зацементирам у неки мост? Сто хиљада евра – и посао је ваш!
- СТЕВА: Који посао?
- ЈЕВРЕМ: Докле ћеш да се правиш луд? Ја сам цео свој мукотрпно стечени углед zaloжио на највишем месту да твом газди угурам тај тендер – а ти ми долазиш са буреком у ташни! Јеси ли ти, бре, нормалан?

Уђе Кристиин.

- КРИСТИН: Шефе, има ли довољно леда?
- ЈЕВРЕМ: Марш напоље!
- КРИСТИН: Разумем, шефе.
(Изађе)

- ЈЕВРЕМ: Слушај ти, како се зовеш...
- СТЕВА: Чекај, чекај... Како можете овако да измарширате напоље госпођицу Кристин?
- ЈЕВРЕМ: Молим!?...
- СТЕВА: То није у реду. И она је људско биће и има право макар на грам поштовања и нежности.
- ЈЕВРЕМ: Слушај ти...
- СТЕВА: Име ми је Стева...
- ЈЕВРЕМ: Драго ми је, моје је Јеврем – последњи пут те питам: где су паре?
- СТЕВА: Рекох, у новчанику...
- ЈЕВРЕМ: *(Јеврем скочи, ухвати ња за грло и почне да ња дави!)*
Умри мушки, бедниче!
- СТЕВА: *(Покушавајући очајнички да дође до ваздуха)*
Али, зашто?... Ја сам само хтео... да уплатим... за цемент.
- ЈЕВРЕМ: *(Нагло ња пусти)*
За шта?
- СТЕВА: За цемент...
- ЈЕВРЕМ: За цемент?!... Да ли ово теби личи на цементару?
- СТЕВА: А, да ли је ово број 96?
- ЈЕВРЕМ: Ово је 69, идиоте један! И ово није цементара, него озбиљна фирма!... Чекај, како рече да се зовеш?
- СТЕВА: Стева.
- ЈЕВРЕМ: Стева?!... Па, што ћутиш? Ја чекам Гипсаног!... Марш напоље, клошару један!

Поново уђе Кристин.

- КРИСТИН: Стигао је господин Гипсани...
- ЈЕВРЕМ: Коначно, хвала богу. Нека уђе!
- КРИСТИН: Разумем, шефе... Изволите, господине Гипсани.
- Кристин се окрене уназад и отвори врата. У њом тренује се кроз отворена врата укаже цев аутоматске пушке. Стева сазивши цев, муњевићо скочи на Јеврема и обори ња на земљу!*
- СТЕВА: Јевреме, пази метак...!
- Зачује се громозласна рафална палба из аутоматске пушке. Затамњење.*

СЦЕНА 3

Јеврем је осветљен једним рефлекторским жијом.

ЈЕВРЕМ: *(У жиублику)*

И тако смо се Стева и ја упознали. Видели сте и сами: спасао ми је живот, шта сам друго могао него да га прихватим под своје окриље. Наравно, ја сам остао без могућности да се обогатим, јер су ме након те пуцњаве макнули са положаја, али, такав је живот: боље без фотеље, него без главе. Кристин је, разуме се, одмах нестала без трага и гласа, а Стева и ја смо почели да идемо на пецање. Чак ми је постао и кум на венчању, замислите! Истина, тај брак је трајао само пар месеци, да ли због Стеве, зато што је био баксуз, или због неповољног положаја звезда који нас је пратио од самог почетка, сада је свеједно. Било како било, након развода наставили смо да идемо на пецање, као да се ништа није десило. Чак је и риба радила боље него икад! Онда нам се једног дана прикључио и мој друг са ћошка, а сада добродостојећи приватни угоститељ, “слинави Миле”, који нас је повео на једно своје “специјално место”, на коме ћемо се “намлатити рибе” као никада у животу!.. Разуме се, од рибе није било ништа, а ми смо се, одмах након пецања, готово још у рано јутро, видно разочарани обрели у његовом кафићу...

Сцена се осветли. Видимо Стеву, Милеи и Јеврема за столом у жијојно иразном кафићу. Миле доноси жијцу с жићем и сивавља чаше на сто. Тиха музика из укљученог жијелевизора на зиду.

МИЛЕ: Плаћам шанкерицу ко да је директор банке, а морам сам да доносим пиће!

ЈЕВРЕМ: Још је рано, видиш да нема живе душе.

МИЛЕ: Није њен посао да процењује кад је рано, него да буде овде у девет сати!... Тако ми и треба: лепо ми је отац увек говорио: Миле, сине, немој ништа да крешеш са платног списка! Али, ето, ко не слуша оца, овако пролази... Живели!

ЈЕВРЕМ: Живели!

СТЕВА: Живели... Миле, да те питам нешто: имали на оном твом месту, на коме смо цео дан купали глисте, уопште рибе?

МИЛЕ: Чега треба да има у реци, ако не риба?

- СТЕВА: То сам баш хтео тебе да питам. Колико сам ја запазио, пливале су само најлон кесе, аутомобилске гуме и куртони!
- ЈЕВРЕМ: И комарци, који су ми исисали и оно мало крви што ми је ова нова власт још оставила у организму!
- МИЛЕ: Она претходна је као била много боља?
- ЈЕВРЕМ: Ако ништа друго, запрашивала нас је трипут дневно, а комарца си могао да видиш само у зоолошком врту.
- МИЛЕ: Толико су нас запрашивали, да смо од среће скакали у Дунав, и то са Панчевачког моста!
- ЈЕВРЕМ: Сада више нећете сами да скачете, него ће вас бацати у воду као прве мачиће!
- МИЛЕ: Уф, све се плашим... Од кога сам добио кафић? Од оних, или од ових?
- СТЕВА: Ако си добио кафић, не треба да добијеш дизентерију!!... Цео дан си нас завлачио у оној баруштини: као, сад ће риба, само што није, удара чим изађе сунце – блебетао си ко да си једино живе биће с језиком на овој планети!
- МИЛЕ: Нисам ти ја крив што не умеш да пецаш ...
(Издуба нос у марамицу)
- СТЕВА: Како да пецам поред тебе, када си цео дан издувавао нос, ко слон!.. Треба СИДУ да добијем од твојих слина!
- МИЛЕ: СИДА се не добија од слина.
- СТЕВА: Не знам ја од чега се она добија... Али, да си “слинави Миле”, јеси!
- ЈЕВРЕМ: Добро, оладите мало...
- СТЕВА: Јевреме, да знаш: ако од њега навучем неку болештину, тебе ћу да убијем!
- ЈЕВРЕМ: Што си ми онда уопште и спасавао живот?
- СТЕВА: Зато што нисам знао с ким се дружиш...
(Устисане)
Идем да пишам.
(Оде)
- МИЛЕ: Где си нашао овог ромбоида?
- ЈЕВРЕМ: Шта му фали?
- МИЛЕ: Луд је.

- ЈЕВРЕМ: И ти си луд, па се дружимо.
- МИЛЕ: Јевреме, немој да ми стајеш на муку. У очајној сам ситуацији.
- ЈЕВРЕМ: Расплакаћеш ме: добио си кафић, добио си нови стан, пун си лове – шта ја треба да кажем?
- МИЛЕ: Јевреме... дала ми је ногу.
- ЈЕВРЕМ: Ко?
- МИЛЕ: Моја жена. Спетљала се са инструктором вожње!
- ЈЕВРЕМ: Опет?
- МИЛЕ: Како: опет?
- ЈЕВРЕМ: Па, зар прошли пут није такође побегла са инструктором вожње?
- МИЛЕ: Ма, не. Оно је био инструктор балета!...
- ЈЕВРЕМ: Али, вратила се.
- МИЛЕ: Вратила се, јер је тај био педер!
- ЈЕВРЕМ: Можда је и овај педер?
- МИЛЕ: Није! Проверио сам: пре но што је постао инструктор вожње, снимао је порно филмове. Да само видиш колики му је!
- ЈЕВРЕМ: Који те је ђаво терао да је уписујеш у ауто – школу?
- МИЛЕ: Шта сам друго могао? Све њене другарице имају и швалере и возачке дозволе. Како да се само она издваја из Новог светског поретка?
- ЈЕВРЕМ: Ако си све то знао, зашто сад слиниш?
- МИЛЕ: Зато што му је већи од мог...!
- ЈЕВРЕМ: Миле, теби је потребан психијатар.
- Враћа се Сџева закопчавајући илицу. Седне за сџо.*
- СТЕВА: У твојој клоњи само што алигатори не почну да излазе из поље...
(Гледа у укључен тилевизор на зиду из кога се чују звуци џурбо-фолка)
Колке ноге, јебо те...! Није ни чудо што добро пева!
- ЈЕВРЕМ: Ти кад видиш женске ноге дуже од пола метра, одмах ти скочи шећер!

- СТЕВА: Ноге као што је имала Кристин, од онда још нисам нигде видео...
- ЈЕВРЕМ: Не спомињи Кристин...!
- СТЕВА: У реду, али немој ни ти да ме зајебаваш за женске ноге. Ко да не знам какав си кад попијеш...
- МИЛЕ: Е, ту си, пријатељу, у праву: Јеврем кад пије, не зна које је годишње доба напољу.
- ЈЕВРЕМ: Шта се ти јављаш? Нема бандере у овом граду о коју пијан ниси разбио главу!
- СТЕВА: *(Нећремице буљи у телевизору)*
Еј, гледајте ову: танга!
- МИЛЕ: Није танго, него турбофолк!
- СТЕВА: Миле, док ти нешто укапираш, на Земљи ће се поново појавити диносауруси.
- МИЛЕ: Остави се ти зоологије...
- СТЕВА: То је палеонтологија!
- МИЛЕ: Шта год да је, изумрло је.
- СТЕВА: Оно што ова плавуша има међу својим ногама далеко је од умирања!
- МИЛЕ: Нисам ја ни мислио на њене ноге.
- СТЕВА: *(Прећећи усјане)*
Него на чије?
- ЈЕВРЕМ: Стево, немој да се ложиш на Милета... Сад ћу ја теби да опишем господина Милета, пардон, друга Милета. Он ти је права мачка, тачније, човек – мачор! Где год га бациш, увек се дочека на ноге!
- МИЛЕ: Нисам вас довео овамо да се вређамо.
- СТЕВА: Познајем ја такве... Један сличан њему станује испод мене. Тотални лудак, стално ми шаље комуналне инспекције! Каже да му, док седи на својој шољи, од горе из мог стана капље вода на главу. Шта ја имам с тим? Мени не капље ништа, а њему ако се не допада метеоролошка ситуацију, нека лепо над клозетском шољом рашири кишобран!
- МИЛЕ: Па јесте, увек треба вршити велику нужду испод кишобрана...

- СТЕВА: Немој да се прави паметан! Кладим се да је и твој тата био неки мачор, као и тата оног од испод мене. Његов отац, покојни Шарановић, у то су се сви заклињали, 41 – е је отишао у четнике! Кад оно, после рата, ни мање ни више, матори Шарановић доби “партизанску споменицу”! А његов син, Шарановић млађи, данас је “демократа” и неустрашиви борац против “комунистичке тираније”! Да трипут побациш, иако си мушко!
- МИЛЕ: Ја сам увек био чист и доследан, како у политици и у животу!
- ЈЕВРЕМ: Доследно си мењао странке, ко канале на телевизору!...
- СТЕВА: *(Нагло устјане)*
Извините, али опет морам у твоју клоњу, да се борим с алигаторима! Шта си нам то дао да пијемо?
(Изађе)
- МИЛЕ: *(За њим)*
Рицинус – колу, паметњаковићу!
- КРИСТИН: *(Офф)*
Стигла сам, газда...!
- Уђе Кристин, али, овога њуша другачије обучена, са другачијом фризуром и офарбана у црно!*
- ЈЕВРЕМ: *(Зџранућ, скочи на на ноге)*
Кристин...!?
- КРИСТИН: Ти, шефе...?
- МИЛЕ: Каква Кристин? То је Жана.
- ЈЕВРЕМ: Куд си, курво, нестала?
- МИЛЕ: Хеј, како се то опходиш према мом персоналу?
- КРИСТИН: Нисам нестала, шефе, једноставно сам морала да одем.
- ЈЕВРЕМ: Је ли? Зато што си наместила да ме скењају?
- КРИСТИН: Нисам ја ништа наместила.
- ЈЕВРЕМ: Не лажи, олошу, мислиш да се после нисам распитао ко ти је дечко и за кога ради?
- КРИСТИН: Остави њега на миру, нека му је лака земља. Скењали су га прошле суботе.
- МИЛЕ: Полако, бре, Јевреме, не дирај ми шанкерицу Жану...
- ЈЕВРЕМ: Ако је она Жана, ја сам Жозефина!... Певај, птичице!

- МИЛЕ: Ти си луд, Јевреме...
- ЈЕВРЕМ: Стварно? А, можда ћу тек да полудим: и ти ћеш морати да ми објасниш одакле се вас двоје знате.
- МИЛЕ: Шта то тебе брига, пусти девојку на миру.
- ЈЕВРЕМ: Брига ме је, и те како! Канцеларију су ми изрешетали као швајцарски сир – а ја сам се спасао само захваљујући Стевином муњевитом реаговању. Сам Бог га је послао тога дана код мене...
(Дохваћи бејзбол њалицу са зида и њодигне је увис)
Причај “Жана”, иначе ћу да му разлупам кафић, ко дете звечку!
- КРИСТИН: Ја нисам ништа крива!
- ЈЕВРЕМ: Не питам ко није, већ ко јесте крив? Како су ушли од позади, кроз магацин, а?... Ко је, поред нас двоје, још имао кључеве од тих врата?
- КРИСТИН: Не знам, шефе, кунем се у брата.
- ЈЕВРЕМ: Кристин, знам да су ти брата скењали у Будви још пре седам година.
- КРИСТИН: Мислила сам на брата од тетке...
- ЈЕВРЕМ: А ја мислим да ћу ти главу нарендати ко купус за салату! Хоћу име, коњу један...!
- МИЛЕ: Јевреме не можеш особи женског пола да кажеш коњ – него кобила!
- ЈЕВРЕМ: (Удари њалицом њо њолици са флашама на зиду, које се разлеће у њарамњарчад!)
Кристин, пардон, “Жана”, следеће што је на реду, јесу твоје вештачке трепавице!
- КРИСТИН: Стани, рећи ћу ти!... Он је!
- ЈЕВРЕМ: Ко?
- КРИСТИН: (Покаже на Милеја)
Он!
- МИЛЕ: Жана, који ти је...?
- КРИСТИН: Он ми је рекао да их пустим отпозади – или ће да нас скењају обоје!
- МИЛЕ: Јевреме, последњи си морон ако поверујеш једној курви...

Улази Стиве са, очигледно на брзину навученим панталонама, са шишићом у руци преићи упереним, час ка Милеју, а час ка Јеврему.

- СТЕВА: Реци још једном да је курва, просвираћу ти метак кроз лево око!
- МИЛЕ: Човече, немој у лево, на њега боље видим! Гађај у десно!
- СТЕВА: Не може... Пиштољ заноси на лево.
(Јеврему)
А ти, одмах спуштај ту мочугу!
- ЈЕВРЕМ: Стево, ниси у току, то је палица за бејзбол.
- СТЕВА: И те како сам у току, Јевреме! Кристин је сам анђео послат са неба да ме спасе од овоземаљске беде и чамотиње. Пуштај је, иначе...
- ЈЕВРЕМ: Шта, иначе? Зар не видиш шта се дешава? Она се више не зове Кристин, него Жана; затим: она и "слинави Миле" су у комплоту, њих двоје су ми наместили ону пуцњаву. Хтели су да ме убију, Стево, куме мој!
- МИЛЕ: Зар ти нисам рекао да не верујеш једној..
(Стиве ујери шишићом на њега)
Добро, добро, нећу више да причам, договорите се сами.
- СТЕВА: Јевреме, последњи пут: спуштај ту мочугу за бејзбол!
- ЈЕВРЕМ: Али, они су...
- СТЕВА: *(Рейтира шишићом)*
На које око слабије видиш?
- ЈЕВРЕМ: Јебо те, да ли сањам?
- КРИСТИН: Не сањаш, силецијо, него не верујеш у љубав на први поглед! Ти си човек без душе, без емоција, ти си као врећа напуњена ваздухом, као "графтцепелин"!
(Мазно приђе Стиви и њивије се уз њега)
Душо, води ме одавде. Одмах! Твоја сам!
- СТЕВА: Јевреме, збогом!
- ЈЕВРЕМ: Стево, друже мој, пријатељу, стани, покајаћеш се...!
- МИЛЕ: Жана, Стево, не остављајте ме са овим психопатом.
- КРИСТИН: Снаћи ћеш се ти газда. Уосталом, знаш и сам да ти је кафич зрео за кречење.
(Стиви)
Срце, куда ћемо на медени месец?

СТЕВА: Кудa год ти пожелиш, љубави. Још од оног дана када сам те први пут угледао у Јевремовој канцеларији, сањао сам те сваке ноћи. Коначно, сан је постао јава, и ја сам опет човек, а не дух. Куд год пожелиш, љубави, Кристин, моја Кристин... Збогом, Јевреме, “остало је ћутање”...

Стева и Кристин крену ка излазу са сцене. Она се на самом изласку окрене и исплази језик обојици, прво Јеврему, па онда Милеју. Изађу.

ЈЕВРЕМ: Само ти цитирај “Хамлета”, глупи Стеване. Завршићеш као он...!

МИЛЕ: Невероватно! Да сам јуче умро, никада не бих поверовао да је овако нешто могуће.

ЈЕВРЕМ: Свеједно ти је. Умрећеш данас.

МИЛЕ: Чекај, да ли ти још увек мислиш...?

ЈЕВРЕМ: Мислим, Миле, и те како мислим!...
(Крене с подигнутом палицом ка њему)

МИЛЕ: Не! У помоћ! Полиција, полиција...!

Миле у паници испрчи са сцене, хистерично вришићећи. Јеврем се заустави, а онда почне да се смеје на сав глас.

ЈЕВРЕМ: Добро, а сада да овде направимо неки ред...

Дохвати подигне палицу и почне да руши и ломи све око себе. Запамћење.

СЦЕНА 4

Јеврем је освешћен једним рефлекторским пројектом. Говори у публику.

ЈЕВРЕМ: И тако, Стева је нестао с Кристин, Миле је из разумљивих разлога престао да ми се јавља, а ја сам остао сам. Након пар месеци, самоћа ми постаде неподношљива. Схватим: време је да посетим психијатра...

Сцена се освешћује. Видимо да се Јеврем налази у психијатријској ординацији. Лежи на каучу, док је крај њега доктор Васић, који има дуљачку браду и наочаре са огромном диоптријом. По његовим покретима да се закључи да он кроз те наочаре баи и не види боје зна штиа.

ДР. ВАСИЋ: Шта вас мучи: страх, несаница, стезање у грудима, анксиозност, хипохондрија...

ЈЕВРЕМ: Молим...?

ДР. ВАСИЋ: Желите ли да поновим?

ЈЕВРЕМ: Да, ако вам није тешко... Само полако, молим вас, проживео сам ужасне тренутке усамљености и очаја док нисам закуцао на врата ваше ординације.

ДР. ВАСИЋ: Нема проблема, дакле: страх, стезање у грудима, анксиозност...

ЈЕВРЕМ: Узгред, докторе, само једно питање: зашто су вам врата ординације тако... како да кажем, музгава?

ДР. ВАСИЋ: Не разумем...

ЈЕВРЕМ: Музгава, штрокава... пере ли неко та врата у овој установи, или она служе само зато да по њој серу муве?

ДР. ВАСИЋ: Ви нисте нормални, господине...

ЈЕВРЕМ: Наравно да нисам, зато сам и дошао у вашу лудницу! А, ви сте прљави и немате појма! Како сте уопште добили ту диплому шизофреније?

ДР. ВАСИЋ: Психијатрије, господине!

ЈЕВРЕМ: На то сам и мислио! Какав, бре, страх, какав доктор Фјорд...

ДР. ВАСИЋ: Доктор Фројд!

ЈЕВРЕМ: Зашто вичете? Ако сам луд, нисам глуп!

ДР. ВАСИЋ: Уопште не вичем, само вас молим да пређете на ствар. Имам састанак синдиката.

- ЈЕВРЕМ: Ваљда је важнији пацијент од вашег пишљивог синдиката. Сећате се шта је говорио друг Тито: “Пацијент је наше највеће богатство”!
- ДР. ВАСИЋ: То је говорио друг Лењин – и није рекао “пацијент”, него човек!
- ЈЕВРЕМ: У чему је разлика? Човек, пацијент... још је Шекспир рекао: “Цео свет је лудница...”
- ДР. ВАСИЋ: Рекао је: “Цео свет је позорница!”
- ЈЕВРЕМ: Од кад се ви лекари разумете у позориште?
- ДР. ВАСИЋ: Одувек! Скоро сваки мој пацијент има неке везе с позориштем. Један је глумац, други је редитељ, а тек писаца што има – од њих напросто не могу да се одбраним! Стално ми доносе своје текстове, ко да сам драматург позоришта, а не психијатар!
- ЈЕВРЕМ: Докторе, да се разумемо: нисам овамо дошао да ме замајавате с позориштем, него да предочим свој случај: страшно сам усамљен.
- ДР. ВАСИЋ: То сте ми већ рекли.
- ЈЕВРЕМ: Усамљен сам ко ова наша јадна и напаћена земља на брдовитом Балкану!.. Каква је ово земља, докторе? Шта се ово догађа? Неко ради као мрав и нема ни за киселу воду, а други не ради ништа – а летује на Балегарским острвима!
- ДР. ВАСИЋ: Балеарским, господине...
- ЈЕВРЕМ: Не прекидајте ме, докторе, ја сам пацијент и не смете да ме нервирате!
- ДР. ВАСИЋ: Не смете ни ви мене! Шта мислите да је лако сваки дан слушати ваше жалопојке? Доста ми је тога! Кад год неко од пацијената почне да прича о Србији, мени почне да се кочи врат. Ајде да ми се кочи нешто друго, али врат – за који ће ми то?... Ишао сам код физијатра, он ме послао реуматологу, а реуматолог – психијатру!... Чекајте мало, кажем, ја сам психијатар!... Нема проблема, каже реуматолог, зато вас и шаљем психијатру...
(Звони телефон. Др. Васић подигне слушалицу)
Молим?... Реците, сестро... Шта пита примаријус Прпић?... Да ме упише, за шта?... За свињу?... Какву свињу?... Холандску, белу?!... Сестро, јесте ли ви при себи?... Ма, који синдикат, каква жива вага? Јесам ли зато провео двадесет

година у овој лудари да ме уписујете за свињу, и уз то још и холандску?...Ако већ хоћете да ме за нешто уписујете, упишите ме за обичног српског вола!...

(Залуји слушалицу)

Јесте ли видели, господине, шта ми раде? Дефинитивно ћу да подилканим од њих!

ЈЕВРЕМ: Лезите ви овамо, а ја ћу да се увалим у ту фотелју.

ДР. ВАСИЋ: Не може! Ја сам доктор, а ви сте лудак... то јест, пацијент! Опет вас питам: зашто сте дошли код мене? Јел' не може да вам се дигне?

ЈЕВРЕМ: Свашта! Диге ми се и на промаји!

ДР. ВАСИЋ: Онда је све у реду.

ЈЕВРЕМ: Ништа није у реду!... Болестан сам, докторе, да болеснији не могу бити!

ДР. ВАСИЋ: Ако је тако, идите одмах на Ново гробље, зашто да губите време... Један мој колега се тако премишљао: да ли да се лечи, или да умре. И, на крају, шта би: одапне му теча, он изгуби место у гробници, возаше га од гробља до гробља – и напослетку га сахранише на некој чуки до које можеш да стигнеш само хеликоптером!

ЈЕВРЕМ: Како ви умете да смирите човека... Ко да сте психијатар.

ДР. ВАСИЋ: Ако сам психијатар, нисам лажов. Ретко ко умре, а да претходно не полуди... Ето, на пример, Хемингвеј: кажу да је пред крај живота разговарао с једним дрветом, на крају ливаде иза своје куће у Ајдаху. Долазио би свог омиљеног дрвета, седао у хлад и почињао с њим да говори. Кад су га питали зашто се тако понаша, Хемингвеј је одговорио: Пошто сам у животу разговарао са толико људи и увидео да то ничему не служи, шта ми је друго преостало него да причам с дрветом?

ЈЕВРЕМ: Потпуно разумем Хемингвеја... Нас двојица имамо пуно сличности.

ДР. ВАСИЋ: И ви пишете?

ЈЕВРЕМ: Не, ја разговарам с трамвајима!

ДР. ВАСИЋ: Каквим трамвајима?

ЈЕВРЕМ: Обичним, празним трамвајима!

ДР. ВАСИЋ: Занимљиво... Преферирате ли неку посебну линију, или...

- ЈЕВРЕМ: Не, само ми је важан разговор, ништа више. Може да буде “двојка”, “седмица”, “десетка”, сасвим свеједно. Ако је трамвај комуникативан, онда је супер... Мада, понекад, ни они нису расположени за причу. Ћуте, ко заливени... Једино се чује брујање трафоа... То ме, заиста, онерасположи... Ипак, најтужније је у гаражи. У њој се не чује ништа. Језива, мукла, тишина. Као на гробљу слонова.
- ДР. ВАСИЋ: Да нисте, можда, били на гробљу слонова?
- ЈЕВРЕМ: Докторе, ти мене зајебаваш?.. Ја се изражавам у метафорама!
- ДР. ВАСИЋ: Разумем, извините... Само немојте да се узрујавате, све ће бити у реду... И, о чему причате са трамвајима?
- ЈЕВРЕМ: Углавном о резервним деловима, шинама, тролама и тако то...
- ДР. ВАСИЋ: Аха... да ли, можда, разговарате и са тролејбусима?
- ЈЕВРЕМ: Не, само с трамвајима..
- ДР. ВАСИЋ: Занимљиво... А, спомињете ли у тим разговорима и људе?
- ЈЕВРЕМ: Не... У ствари, један стари трамвај похвалио ми се како је једном приликом покосио њих четворо!
- ДР. ВАСИЋ: Прегазео четворо људи?! И, он се тиме хвалио?
- ЈЕВРЕМ: Ко их јебе, прелазили су на црвено.
- ДР. ВАСИЋ: Ви ме запањујете!?... Тек тако убити четворо људи, и ником ништа...
- ЈЕВРЕМ: Рекао сам вам: прелазили су на црвено!
- ДР. ВАСИЋ: Какве то има везе?
- ЈЕВРЕМ: Има везе! Како ће се икада успоставити ред у саобраћају, ако се на лицу места не ликвидирају они који крше прописе!
- ДР. ВАСИЋ: Монструозно... Ви сте, господине, отуђени.
- ЈЕВРЕМ: Молим?
- ДР. ВАСИЋ: Отуђени сте, јер разговарате с металним конзервама, а не с људима!
- ЈЕВРЕМ: Немојте да вређате трамвај – он није конзерва!
- ДР. ВАСИЋ: *(Звони телефон. Др. Васић нервозно подиже слушалицу)* Шта је опет, сестро?... Нисам заинтересован ни за краставце!... Реците доктору Михајловићу да те краставце набије себи у... Да!! Овде имам тежак случај пацијента који се заљубио у трамвај!

ЈЕВРЕМ: У празан трамвај!

ДР. ВАСИЋ: Молим?... Сестро, посао ми је да разговарам с лудацима, а не да купујем краставце који се деле у хируршкој сали!... И ви можете да га набијете у... Јесте!

(Залући слушалицу)

Господине, овако ћемо: ја ћу да вам препишем ове таблете, па ћете престати да се дружите с трамвајима.

ЈЕВРЕМ: Нећу таблете, морам с неким да разговарам!

ДР. ВАСИЋ: Разговарајте с кондуктеркама! Знате, с оним девојкама што продају карте.

ЈЕВРЕМ: То није исто...

ДР. ВАСИЋ: Наравно да није! Кондуктерку у гужви можеш да штипнеш по дупенцету, а шта ћеш с празним трамвајем? Да поломиш прсте?

ЈЕВРЕМ: *(Зайањено ѓа ѓледа)*

Докторе, ви нисте нормални!

ДР. ВАСИЋ: Ко ми каже...

ЈЕВРЕМ: Не причам ја с трамвајима да би их хватао за дупе. Нисам ја сексуални манијак, бре! Мени је потребно разумевање!

ДР. ВАСИЋ: Па, о томе вам све време и говорим...

ЈЕВРЕМ: Разумевање, а не кондуктерка која цепка карте и коју штипам за дупе!

ДР. ВАСИЋ: Рекао сам: за дупенце.

ЈЕВРЕМ: Докторе, зрели сте за лудницу!

ДР. ВАСИЋ: Зато овде и радим...!

У тај час се ошворе враиша ординације и уђе Кристиин, са дружачијом фризуром и дружачијом бојом косе, обучена као медицинска сесѝра, носећи у једној руци најола ошѓрижен велики красѝавац. Жваће. Јеврем је зайањено ѓледа.

ЈЕВРЕМ: Кристин?!

КРИСТИН: *(Врисне)*

Јевреме...!

Др. Васић зайањено усѝане, скине наочаре и ко да ѝек сада уѓледа и Јеврема и Кристиин!

ДР. ВАСИЋ: Шта?... Ко?... Јевреме?... Сестро Жулијен?

- ЈЕВРЕМ: О, честитам, сада си Жулијен, ниси више Жана!
- ДР. ВАСИЋ: Жана... да ли је то могуће?
- ЈЕВРЕМ: *(Приђе ближе докџору)*
Ко си, бре, ти?
- ДР. ВАСИЋ: Ја сам... доктор Васић.
- ЈЕВРЕМ: *(Загледа му се у лице)*
Неће бити...
(Нагло му са лица стврдне вешићачку браду са брковима)
... Знао сам – “слинави” Миле!
- КРИСТИН: Миле!?... Ти?
- МИЛЕ: Ја, па шта?
- КРИСТИН: Како сам могла да те не препознам? Шест месеци радим на овом одељењу!
- МИЛЕ: Ни ја тебе нисам препознао...
(Покаже на Јеврема)
Па ни њега!
- ЈЕВРЕМ: Шта се овде догађа? Одакле вас двоје на клиници? Како су вас уопште примили? Кога сте преварили?
- МИЛЕ: Као прво: ја немам ништа с њом. Као друго, ја нисам никога преварио. Завршио сам факултет...!
- ЈЕВРЕМ: Завршио си ти више факултета – и то, у Забели!
- МИЛЕ: Немој да вређаш, ја сам поштен човек. Уосталом, шта се тебе тиче како сам ја постао психијатар?
- ЈЕВРЕМ: Ту си у праву, тиче ме се нешто друго... Кристин, где је Стева?
- КРИСТИН: Немам појма.
- ЈЕВРЕМ: Шта си урадила с њим?
- КРИСТИН: Постављаш глупа питања, Јевреме. Није он малолетан! Боље ме питај: шта је он урадио са мном?
- ЈЕВРЕМ: Не видим да ти нешто фали.
- КРИСТИН: А зашто мислиш да њему фали?
- ЈЕВРЕМ: Зато што познајем тебе!
- МИЛЕ: Хеј, вас двоје, могу ли и ја да се укључим у разговор?

- ЈЕВРЕМ: Боље ти је да ћутиш, Миле, и да се чистиш са ове клинике док те нису ухапсили! Како те није срамота: представљаш се ко психијатар, а ни лудак не би могао да будеш!
- МИЛЕ: То су глупости! Персонал ме обожава, а пацијенти просто опседају моју ординацију... Уосталом, ево је и диплома на зиду, видиш је?
- ЈЕВРЕМ: Колико си платио ту... "диплому"?
- МИЛЕ: Искрено да ти кажем: јефтино. Психијатар, заправо, може да буде свако. Само седиш и слушаш пацијента како кења, кења, кења... а онда кажеш: ви сте отуђени.
- ЈЕВРЕМ: То ми је познато.
- МИЛЕ: Хируршке дипломе су нешто скупље, и ту заиста треба да имаш некакво претходно знање. Макар да си касарин, или нешто слично...
- ЈЕВРЕМ: Миле, ћути, забога!... Кристин, молим те, нећу ти ништа: само ми реци где је Стева?
- КРИСТИН: Шта ће ти он?
- ЈЕВРЕМ: Недостаје ми, Кристин... од кад је отишао из мог живота, себе не могу више да препознам: разговарам са трамвајима, са клупама у парку, пеујем мајку сваком авиону који лети на небу! Погледај где сам на крају доспео: у лудницу!
- МИЛЕ: Немој да вређаш ову еминентну здравствену установу, у којој најсавременијим методама лечимо...
- КРИСТИН: Миле – завежи!... Јевреме, морам нешто да ти признам, иако ми, можда, нећеш веровати. Ти си одувек био и остао мушкарац мог живота. Чак и онда, када сам у Милетовој кафани помислила да ћеш ми оном палицом разбићи главу – била сам влажна! Влажна сам и сада. Влажна сам као што никада нисам била, влажна сам да влажнија не могу бити...!
(Почне да ља љри)
- ЈЕВРЕМ: (Ослободи се њеног заљубљаја)
Кристин, Жана, Жулијен – јеси ли размишљала некада да се запослиш у Метеоролошком заводу?
- КРИСТИН: Јевреме, да ли је могуће? Не узбуђујем те као некада?
- ЈЕВРЕМЛ (Преићећи)
Где је Стева – Милованко из Љига?!
- КРИСТИН: Шта ће ти Стева? Ја сам ту...

- ЈЕВРЕМ: *(Дохватӣи некакав о̄громни ш̄ириц̄ и ш̄ириц̄не из ње̄џа мало ш̄ечност̄и. Лудачким ш̄оном)*
И ја сам.
- КРИСТИН: *(Уйлашено)*
Шта ћеш с тим шприцом? Миле, учини нешто: шта је наумио с том иглом?
- МИЛЕ: Не знам, мени се овде не признаје диплома...
- ЈЕВРЕМ: Још мало влаге ти неће шкодити.
- КРИСТИН: *(Пош̄рчи ка вра̄иима)*
Манијак, упомоћ...!
(Међуш̄им, вра̄ӣа су за̄глављена и не мо̄зу да се о̄йворе!)
- ЈЕВРЕМ: *(Прилази јој с ш̄одӣгнуш̄им ш̄ирицом)*
А сад да видимо, чија мачка црну вуну преде?
- КРИСТИН: Не каже се “чија мачка”, него: чија мајка!
- ЈЕВРЕМ: Не замајавај ме. Реци: кроз коју рупу да ти повећам влажност?
- КРИСТИН: Јевреме, немој, молим те, све у ти признати! Ево, ја сам мушко, бога ми!
- ЈЕВРЕМ: Не сери, Кристин – само ми реци: где је Стева? Шта си урадила том човеку?... Где си га закопала? Да га ниси зацементирала у темеље неког моста?... Говори, Кристин!
- КРИСТИН: Миле, каква је течност у том шприцу?!
- МИЛЕ: Мислим да је лозовача.
- КРИСТИН: Јевреме, ја нисам ништа крива! Сам је тако одлучио.
- ЈЕВРЕМ: Шта је одлучио, Кристин?
- КРИСТИН: Да оде...
- ЈЕВРЕМ: Куда да оде?
- КРИСТИН: У манастир, Јевреме...!
- МИЛЕ: *(Прекр̄сти се)*
У манастир?! Лудог ли човека... могао сам да му набавим диплому гинеколога, готово за цабе!
- ЈЕВРЕМ: Стева отишао у манастир? Лажеш!
- КРИСТИН: Не лажем, Бога ми... Био је у дилеми: да ли да скочи са Савског моста, или да оде у манастир. Ето, да је скочио са моста, можда би испливао, овако, јеби га...

- ЈЕВРЕМ: Не сери, Кристин: знаш добро да је пливао ко секира!
- КРИСТИН: Да, али би смо у том случају тачно знали где је. Како сад да ти помогнем?
- ЈЕВРЕМ: Хоћеш рећи како не знаш у ком је манастиру?
- КРИСТИН: Немам појма! Знам само да је у некој бестрагији, високо у брдима!
- ЈЕВРЕМ: Сви су манастири у брдима...!
- МИЛЕ: Није тачно, мене су као бебу крстили у неком манастиру, у равници.
- ЈЕВРЕМ: Тебе су крстили у Градској пивници!... Кристин, немам времена за замајавање. Размисли добро: како се зове та бестрагија и колико је високо то брдо?
- КРИСТИН: Боже, Јевреме, једва да сам имала двојку из географије...
- ЈЕВРЕМ: *(Подигне ширци у руци и ширцине из њега мало шечносџи)*
Онда је време за поправни, драга Кристин... Последњи пут: где је тај манастир?
- МИЛЕ: *(У публику)*
Ово је заиста лудница, дефинитивно!

Заштамњење.

СЦЕНА 5.

Исидо као у Сцени 1. Јеврем сјава на кревету и хрче. Крај њега седи Сјева и бесциљно буљи кроз отворен прозор. Видимо да већ увелико свиће. Полако се појачавају звуци градске вреве. Наједном се Јеврем пргне, као да је нешто лоше сањао, подигне се нагло на кревету и покуша да устане... а онда схвати да му је једна рука лисицом везана за кревет. Покуша да се ослободи, али, без успеха.

ЈЕВРЕМ: А? Шта је ово? Стево, шта си ми ово урадио?

СТЕВА: Везао сам те лисицама за кревет.

ЈЕВРЕМ: То видим, нисам ћорав! Али, зашто?

СТЕВА: Немој да се узбуђујеш, објаснићу ти.

ЈЕВРЕМ: Како да се не узбуђујем?! Примим мртваца у кућу, а уместо захвалности, он ме веже за кревет ко обичног криминалца! А све то за време док спавам мирно ко јагње и сањам наш први сусрет у мојој канцеларији...

СТЕВА: Да сам знао о чему сањаш, одмах би те пробудио!

ЈЕВРЕМ: Наравно, ја сам крив. Требало је одмах да ми постане јасно да си луд, чим си успео да паднеш са крушке! Одмах ме одвежи или ћу да зовем полицију!

СТЕВА: Као прво, да ти објасним оно с крушком: то је био читав сплет несрећних околности. Баш на дан брања крушака ти си дошао у манастир.

ЈЕВРЕМ: Дошао сам чим сам сазнао где си. Уосталом, зар те нисам наговарао да се одмах вратиш са мном? А, ти запео: крушке, па крушке!

СТЕВА: Не разумеш, то је манастирска традиција дуга шест векова! Увек се на тај дан калуђери пењу на крушке и беру плодове.

ЈЕВРЕМ: Али, за шест векова још се ниједан калуђер није убио на тај начин!

СТЕВА: Јеби га, кврцнула грана – и готово!

ЈЕВРЕМ: Идиоте, одвезуј ме одавде!

СТЕВА: Не долази у обзир... док се сви не окупимо!

ЈЕВРЕМ: Који сви?

СТЕВА: Знаш: ти, ја... и Кристин!

- ЈЕВРЕМ: Јеси ли пио нешто док сам ја спавао?
- СТЕВА: Како си ти, куме, прозаичан? Мислиш да је све у јелу, пићу, подригивању... Не, морамо да се окупимо, јер дошло је време окупљања, баш као у “Хајлендеру”.
- ЈЕВРЕМ: У чему?
- СТЕВА: У филму “Хајлендер”!... А, тамо, сећаш се: може да постоји само један!
- ЈЕВРЕМ: Нисам гледао тај филм.
- СТЕВА: Ниси гледао “Хајлендера”?!
ЈЕВРЕМ: Јок!
- СТЕВА: Невероватно!... Па, “Хајлендера” су на ДВХ – у гледали чак и људождери са Нове Гвинеје!
- ЈЕВРЕМ: Немам ДВХ и нисам са Нове Гвинеје!... А, уосталом, одакле ти идеја да ће се Кристин овде појавити?
- СТЕВА: Мало сам прочепркао по твом телефонском именику...
- ЈЕВРЕМ: Нашао си њен број?
- СТЕВА: Не само нашао... него сам с њом и разговарао.
- ЈЕВРЕМ: О чему?
- СТЕВА: О дугорочној временској прогнози...
- ЈЕВРЕМ: Стево, једи говна..!
- СТЕВА: Захваљујем!... Де факто, само сам се представио као твој свештеник и позвао сам је да дође. Наравно, да ми ти не би правио сметње, морао сам да те вежем.
- ЈЕВРЕМ: Као мој свештеник?! Шта си јој, уопште, рекао?
- СТЕВА: Рекао сам јој – да си умро!
- ЈЕВРЕМ: Ти заиста хоћеш да нас убијеш, зар не?
- СТЕВА: Куме, ти си невероватан буквалиста! Зар не видиш да се зезам? Ја сам дошао да се женим, а не да убијам!
- ЈЕВРЕМ: Зашто, онда, спомињеш “Хајлендера” и време окупљања?
- СТЕВА: Зато што је данас модерно дискутовати о филму! Нећеш, ваљда, да причам о Кафки?
- ЈЕВРЕМ: Ако је тако, одвежи ме. Нећу ништа да ти покварим.
- СТЕВА: Ма немој? Ако сам модеран, нисам глуп!... Чекаћемо. Као у филму “Одавде до вечности”.

- ЈЕВРЕМ: Мислиш на “Чекајући Годоа”?
- СТЕВА: Јевреме – умукни! Никада се ниси разумевао ни у филм, ни у позориште!
- ЈЕВРЕМ: А ти си се одувек бавио само сакралним темама! Како си могао да јој кажеш како сам умро, добиће инфаркт кад ме угледа живог!
- СТЕВА: Ко каже да ће те угледати живог?... Ха, ха, ха, шалим се, бре, куме! Ти знаш да сам одувек волео необичне заплете. Да ли сам ти икада рекао да сам ја, заправо, хтео да postanем писац?
- ЈЕВРЕМ: Боље што ниси. И овако си довољно луд.
- СТЕВА: Не слажем се с тобом. Божански је то дар: бити писац. Седнеш, пишеш, онда устанеш, скуваш кафицу, прошеташ по соби... а мисли теку, теку, теку...
- ЈЕВРЕМ: Стево, заврни славину и одвежи ме!
- СТЕВА: Али, нисам постао писац. А, зашто нисам? Зато што ме мрзео професор из српског и залепио ми кеца унапред, до краја године! А, зашто?
- ЈЕВРЕМ: Уопште ме не занима.
- СТЕВА: Зато што сам рекао да су Крлежине драме досадне, јер се у њима двоје само свађају, док трећи за то време попуши пакло цигарета!
- ЈЕВРЕМ: Шта сам ја богу згрешио те морам да слушам твоје драматуршке опсервације?
- СТЕВА: Мораш – јер си везан, а ја имам потребу да причам!
- ЈЕВРЕМ: Али, досадан си! И публици си досадан!
- СТЕВА: Ма, немој? А, шта би публика? Можда да отпутује... мало у Непал?
- ЈЕВРЕМ: Какве сад има везе Непал с драмском радњом?
- СТЕВА: Има, куме, слушај само... Пре десетак година, двоје наших људи, можда баш младенаца, осудили су у Непалу на једанаест година робије, јер су им истекле визе!
- ЈЕВРЕМ: Изузетно сам се потресао...
- СТЕВА: Часна реч, куме, такав је тамо закон! Ако ти у Непалу истекне виза, боље да одмах сечеш вене!... Добро, пустише после то двоје несрећника, али, наравоученије јесте да мораш бити обазрив: јер, ако кренеш некуда у иностранство,

- треба добро да се распиташ који закони тамо важе? Шта ако, на пример, отпутујеш у Лихтенштајн – а у Лихтенштајну је за шверцовање у трамвају предвиђена доживотна робија!?
- ЈЕВРЕМ: Ама, Стево, остави ме с трамвајима, скидај ми ове лисице док она није дошла!
- СТЕВА: Полако, куме, полако... Питао си ме какве везе има Непал са овом радњом? Е, па има: видећеш када се појави Кристин!
- ЈЕВРЕМ: Добро... Али, док се не појави, јеси ли завршио са овом онанијом?
- СТЕВА: Нисам, јер сад следи оно најважније.
- ЈЕВРЕМ: А, то је?
- СТЕВА: А, то је, да си ти, куме, најглупљи глупи човек на свету!
- ЈЕВРЕМ: Зашто, молићу лепо?
- СТЕВА: Зато што си заиста поверовао – да сам сишао са неба!
- ЈЕВРЕМ: Како то мислиш?
- СТЕВА: Како ти мислиш?!... Да се са неба долази и одлази како се коме дигне, као метроом, тамо – овамо!
- ЈЕВРЕМ: Не разумем... Шта хоћеш тиме да кажеш?
- СТЕВА: Погледај ме добро: да ли ти ја, заиста, личим на мртваца?
- ЈЕВРЕМ: Не, то сам ти рекао још на почетку комада: изгледаш боље него док си био жив!
- СТЕВА: Ја јесам жив, Јевреме!
- ЈЕВРЕМ: Не верујем ти.
- СТЕВА: Човече, имам пулс, притисак, диже ми се...!
- ЈЕВРЕМ: Шта ти се диже?
- СТЕВА: Она ствар!
- ЈЕВРЕМ: Која ствар?
- СТЕВА: Она! Не могу о томе да говорим, има деце у сали.
- ЈЕВРЕМ: А, "та ствар"? Па шта? Диже се и вампирима.
- СТЕВА: Не лупетај, где си то видео?
- ЈЕВРЕМ: На филму, куме! Тамо се вампири сатиру од туцања.
- СТЕВА: Не од туцања, него од уједања за врат!
- ЈЕВРЕМ: Добро, полако, немој да се нервираш... Ако си заиста жив, кога смо онда сахранили на Новом гробљу?

- СТЕВА: Онога дана када си ме пронашао у манастиру, а затим отишао кући – још један калуђер је пао с дрвета!
- ЈЕВРЕМ: Ха, ха, очекујеш да ти поверујем како постоје две будале на овоме свету које ће истовремено да падну с крушке?
- СТЕВА: Не, с крушке... Други калуђер је пао – с јабуке!
- ЈЕВРЕМ: Стево, одвезуј ме одавде, јер ако наставиш да ме зајебаваш, убићу те још једанпут!
- СТЕВА: Ово је, Јевреме, права истина, кунем ти се: одвезли су нас у локалну болницу у варошици – и тамо нам заменили имена!
- ЈЕВРЕМ: Како могу калуђерима да замене имена?
- СТЕВА: А како могу да замене бебе након порођаја?
- ЈЕВРЕМ: Бебе не падају с дрвета!
- СТЕВА: Не доносе их ни роде, али многи у то верују! Ништа про-стије: он се звао отац Јустинијан, а ја отац Максимилијан. Шта знају медицинске сестре о Византији?
- ЈЕВРЕМ: Знају више од тебе!
- СТЕВА: Добро, о томе нећу да полемишем. Желим да кажем само следеће: отац Јустинијан је умро под мојим именом и ви сте га сахранили на Новом гробљу!
- ЈЕВРЕМ: То је спектакуларна измишљотина!
- СТЕВА: Зашто? Јесте ли отварали ковчег?
- ЈЕВРЕМ: Нисмо, али...
- СТЕВА: Нема “али” – то је то, куме!
- ЈЕВРЕМ: То је то, кажеш?... Па, да је и тако, шта је било с тобом?
- СТЕВА: Месецима сам лежао у тој болници не долазећи свести. Када сам се најзад пробудио, нисам могао да се сетим ни ко сам, ни одакле сам. А онда, одједном, пре десетак дана, све ми је пукло пред очима! Схватио сам да је с јабуке пао отац Јустинијан, бог да му душу прости, а са крушке отац Макси-милијан – то јест, ја! Цео мој претходни живот отворио ми се пред очима, ко на длану. Први пут сам заиста знао ко сам, и шта желим! И тако сам дошао на твоја врата. Овде сам, куме. Жив и здрав.
- ЈЕВРЕМ: Жив... и здрав? Ако је стварно тако, чему онда она прича да си дошао са неба?

СТЕВА: А, шта би ти, куме, рекао човеку који те је сахранио пре неколико месеци? Да си дошао са крстарења по Медитерану?... Ево, скинућу ти лисице, а ти размисли: шта сам друго могао?

Стева приђе Јеврему и оћкључа му лисице. Јеврем ослободи руку, проири ња је, зајим њолако усјане, приђе Стеви и бојажљиво му сјави руку на њул. Онда њогледа у свој сји... Броји...

ЈЕВРЕМ: Јебо те, не само да си жив, него имаш и тахикардију!

СТЕВА: То је од узбуђења што те видим!

Јеврем одједном скочи до уља ѡросјорије и дохвјати одајле ону ѡзнајиу безбол ѡлицу и ѡчне с њом да вија Стеву ѡ сцени!

ЈЕВРЕМ: *(Јурећи за Стевом)*
А, ово је од узбуђења што ја тебе видим!... Шта си могао, је ли? Могао си да изабереш хиљаду других начина да се појавиш – а ти си баш хтео да од мене направиш магарца!

СТЕВА: *(Бежећи од њега)*
Нисам хтео, куме, кунем ти се у децу!

ЈЕВРЕМ: Битанго, ти немаш децу!

СТЕВА: Кунем се у сву децу на свету!

ЈЕВРЕМ: Није ово “Радост Европе”! Стани, ако бога знаш!

СТЕВА: Нећу, разбићеш ми главу!

ЈЕВРЕМ: *(Полако се заустави и седне, ѡешко дишући)*
Уф, не секирај се, немам више снаге да разбијем ни ускршње јаје, а камоли твоју тврду главуцу...
(Одложи ѡлицу)
Иако ниси мртав, ипак си луд.

Зачује се звонце на улазним вратиима! Стева дохвјати своју ѡујину ѡорбу, извуче из ње калуђерску одору и ѡчне брзо да је навлачи на себе! Зајим залети и лажну браду.

СТЕВА: То је она! Јевреме, одмах лези у кревет и прави се да си мртав!

ЈЕВРЕМ: Чекај, шта то радиш?

СТЕВА: Костимирам се у оца Максимилијана!

ЈЕВРЕМ: Али, зашто?

СТЕВА: Боже, ти баш ништа не разумеш? Ја сам био овде с тобом и неговао те до твог последњег часа!
(Поново звонце!)
Брзо, Јевреме, стави мало пудера да изгледаш ко леш!

ЈЕВРЕМ: Не долази у обзир!

СТЕВА: Како ти није јасно? Хоћу Кристин, и све ћу учинити да је добијем! Али, она се увек влажила на тебе, иако се ти ниси влажио на њу. И, коначно, када схвати да си мртав, заборавиће те, оставиће Милета – и заувек ће бити само моја!

ЈЕВРЕМ: Стево, јесу ли ти снимили мозак након пада с крушке?... Зар си заборавио да си због ње побегао у манастир?

Поново звонце, још јаче.

СТЕВА: Било па прошло, Јевреме, волим је! Не могу да живим без ње! Учини ми то, куме, молим те, ко брата рођеног!
(*Почне да га њудерише. Звонце звони све јаче!*)

ЈЕВРЕМ: (*Закашље се*)
Полако с тим пудером, угушићу се!

СТЕВА: Јевреме, куме мој, брате мој, сестро моја, сети се : ко ти је, онда, у канцеларији спасао живот? Ко је реаговао муњевито, ко се бацио на тебе и узвиком: “Јевреме, пази метак!” – променио историју човечанства?

ЈЕВРЕМ: Како можеш толико да сереш...?

Звонце звони бесомучно јако.

СТЕВА: Помози ми, Јевреме – у име Христа!

ЈЕВРЕМ: Зашто Христа петљаш у ово?

СТЕВА: Зато што не могу да смислим ништа потресније!

ЈЕВРЕМ: (*Прекрсти се*)
Боже ми опрости, сада знам како је тешко бити глумац.
(*С њешиком муком најзад легне у кревет. Стева га њокрије, њрекрсти му руке на њрудима, настави да га њудерише, звонце звони без њрекида...!*)
Стево, доста лицкања, мртав сам! Отвори врата, док није разбудила цео комшилук!...

Стева у свештеничкој одори, са брадом на лицу, њриђе врашима и њолако их и скрушено ошвори. На њима је Кристин, као из сцене 2. У црнини је. Плаче и ѡрца у сузама. Уђе на сцену. Пољуби Стеви – Оцу Максимилијану руку.

КРИСТИН: Ах, оче...

ОТАЦ МАК: Отац Максимилијан, госпођо.

КРИСТИН: Ах, оче Максимусе, каква страшна вест!

ОТАЦ МАК: Збиља, страшна... Максимилијан, госпођо.

- КРИСТИН: *(Приђе постојељи у којој лежи “мртјав” Јеврем. Баци се на колена)*
Јевреме, Широшимо – љубави моја!
- ОТАЦ МАК: Каква потресна драмска ситуација!... Мора да сте га неизмерно волели, госпођо, чим сте одмах обукли црнину и дојурили овамо, на крилима ветра...
- КРИСТИН: Као прво, оче Минимусе, дојурила сам у таксију, а што се црнине тиче...
(Поново се јакоћ зајлаче)
... ја сам удовица, црна кукавица!
- ОТАЦ МАК: Како? А, гос'н Миле “слинави?”
- КРИСТИН: Skeњали су га зликовци, оче Максимилијане!
- ОТАЦ МАК: Браво, погодили сте...
- КРИСТИН: Њега су погодили...!
- ОТАЦ МАК: Хођу да кажем, погодили сте ми име, госпођо Кристин...
- КРИСТИН: Наравно! Ако сам у жалости, нисам ментол?...
(Поново почне да рида)
Какав је то човек био...!
- ОТАЦ МАК: Миле, да...
- КРИСТИН: Ма, какав Миле – Јеврем! Само сам се на њега влажила, оче Максимилијане.
- ОТАЦ МАК: Да, разумем... Али, шта можете, судбина је тако хтела. Јеврема више нема, а ви сте остали суви, мислим, сами...
- КРИСТИН: *(У очајничком ѿлачу)*
“О, црни дане, о црна судбино, о кукавно српство угашено...!
- ОТАЦ МАК: Ово ми је некако познато...
- КРИСТИН: *(Гледа у “мртјвог” Јеврема)*
Јевреме, како си леп. Као да ћеш овог трена устати и загрлити ме својим снажним мушким рукама.
- Кристин се окрене од постојеље заронивши ућлакано лице у шаке. Јеврем се помери у кревету и као да хоће да усјане, али му Стева ошћиро зајрећи руком и Јеврем се поново “умртјви”.*
- ОТАЦ МАК: На жалост, то се више никада неће догодити. Какав је то човек био... Ма, не човек – био је споменик!
- КРИСТИН: Велики и чврст! Таквих данас више нема.

ОТАЦ МАК: Нема. Ја сам га неговао до самога краја, а његове последње речи биле су упућене вама.

КРИСТИН: *(Поново почне да њлаче)*
Како је то мелодраматично...!

ОТАЦ МАК: Слажем се, али, ако стално плачете, нећете их никада сазнати.

КРИСТИН: У праву сте...*(Брише очи и нос марамицом)*
Шта је рекао мој драги, блаженопочивши Јеврем?

ОТАЦ МАК: Рекао је последњим шапатам: “Приђи, оче Максимилијане...”

КРИСТИН: Да, и...?

ОТАЦ МАК: Па, приђите, госпођо, ако желите да чујете...
(Кристин се нагне к њему)
Тако... Дакле, својом последњом снагом, док му је душа напуштала тело и одлазила пут Раја, рабин божији, Јеврем, прозборио ми је на уво: “Оче Максимилијане, пронађи Стеву и реци му: Стево, ожени се с Кристин, воли је и пази до краја свог живота. Амин!”

Јеврем се у кревету у очајању ухватио за главу.

КРИСТИН: Какав, бре, Стева?! Он је у манастиру пао са крушке и разбио главу! Сахранили смо га на Новом гробљу.

ОТАЦ МАК: Госпођо Кристин, седите...*(Она седне)*
Могу ли да вас понудим пићем?

КРИСТИН: Ја не пијем, оче... Један дупли вињак!

ОТАЦ МАК: *(Напоочи вињак и пружи јој чашу)*
Изволи, драго дете...*(Кристин узме чашу, проси једну каи из ње за по кој душе, прекрсти се, а затим је сјури у грло!)*
Дакле, поштована госпођо, уцвељена удовице – ја сам испунио покојникову последњу жељу: пронашао сам Стеву. Тачније, Стева стоји пред тобом!

Стева свуче калуђерску одору, одлепи лажну браду и ситане пред Кристин у доњем вешу: у мајици и дугим гаћама! Она га забезекнуто гледа, иза њих се Јеврем, ипакђе запањено, усиправи у кревету... Кристин врисне, дохвати флашу вињака и ирислони је на уста. Оштрије њоловину њеног садржаја, а затим је ипресне о сито! Исито ипрена и Јеврем се њоново сручи у кревет, као да се онесвеситио.

- КРИСТИН: *(Обрише руком усџа)*
Па, добро, Максимилијане, Стево, хохштаплеру, зар се овако поступа с једном удовицом – пичка му матерна?!
- СТЕВА: *(На брзину облачећи цивилно одело из Сцене I)*
Кристин, слушај ме пажљиво: нема више никога! Јеврем је мртав, Миле је скењан... остали смо само ти и ја. Ко у “Хајлендеру”!
- КРИСТИН: У “Хајлендеру” може да остане само један!
- СТЕВА: То смо ми, Кристин! Два тела у једној души, односно, две душе у једном телу... у ствари, две... ма, шта је то битно? Судбина нас је саставила, Бог нас је саставио, писац нас је саставио – ко смо ми да се томе одупиремо?
- КРИСТИН: Полако, бре... Кога смо ми, онда, сахранили на Новом гробљу? Над ким сам се ја онолико исплакала?
- СТЕВА: Љубави моја, дошло је до грешке.
- КРИСТИН: До грешке, кажеш? Ма, немој?! За твоју сахрану сам планирала пола пакета папирних марамица, а потрошила сам три! И, то за кога? Можда је уместо тебе сахрањен серијски убица, силоватељ жена – а ја га ожалила и оплакала! Ко ће да ми надокнади толики непотребан одлив емоција?
- СТЕВА: Кристин, ја сам жив – и ја те волим! Све друго је мрачна прошлост коју треба што пре заборавити.
- КРИСТИН: Чекај, ако ме заиста волиш, зашто си онда побегао од мене у манастир, главом без обзира, ко да те јури побеснели алигатор?
- СТЕВА: Младост, лудост...
- КРИСТИН: Каква младост, био си матор ко коњ!
- СТЕВА: Онда, само лудост... Али, зар је то још увек битно? Кристин, ја сам те увек волео, волео сам те и онда када сам хтео да те потопим у азотну киселину – удај се за мене и бићеш срећна до краја свог живота!
- КРИСТИН: А, зашто не и до краја твог живота?
- СТЕВА: Па, то се, Кристин, ваљда, подразумева...
- КРИСТИН: Ништа се данас не подразумева! Све мора да буде јасно, црно на бело.
- СТЕВА: Хоћеш црно на бело?
(Изводи из џеџа две авионске карџе)
Ево ти: две авионске карте и обезбеђене визе за наше свадбено путовање. Погледај!

- КРИСТИН: *(Узме картице у своје руке, гледа у њих)*
Непал?!.. Где ти је то?
- СТЕВА: Далеко, љубави моја: у Азији! Непал, Хималаји, највиши врхови на свету: К-1, К-2, К-3, К-4...
- КРИСТИН: Нећу да се пентрам ни на какве планинчуге!
- СТЕВА: Не мораш, само ћеш да их гледаш и да се дивиш тој леденој лепоти...
- КРИСТИН: Шта? Хоћеш да ме угураш у неки вашљиви хотел без грејања?
- СТЕВА: Ма, не, Кристин, тамо је лето. Хладно је само на врху Хималаја.
- КРИСТИН: У реду. Ти се онда пентрај на твоје Хималаје, а ја остајем доле у Непалу да ландрам по бутицима.
- СТЕВА: Значи... пристајеш?
- КРИСТИН: Шта ми друго преостаје? Један скењан, други мртав, трећи луд – али жив! На крају крајева, ја сам само жена. “Слабости, твоје је име жена” – рекао ми је једном мој каспин – и био је у праву!
- СТЕВА: Кристин, најдража моја, полазимо одмах, из ових стопа!
- КРИСТИН: А Јеврем? Ко ће њега сахранити?
- СТЕВА: Јавићемо неком телефоном да дође. Не брини, нико није остао несахрањен, а многи су закаснили на авион!
- КРИСТИН: Да знаш да си у праву, Стево, срце моје! Боже, тек сад видим како си паметан и питам се: где су ми биле очи?
(Поново најтежне из флаше са вињаком)
- СТЕВА: Остави флашу, драга, немамо времена! Служе пиће и у авиону.
- КРИСТИН: Толике године сам проћердала са овим овде “лешом”, који ме је у канцеларији кињио ко да сам окупатор, а онај скењани Миле био је права слина од човека! А, у ствари, обојица су само хтели да ме туцају! Шта сам ја била: жена, или гумена лутка за мушкарце са вагином од природног каучука?
- СТЕВА: *(Вукући је ка враћима)*
Шта год да си била, с тим је свршено. Од сада си заувек моја!
- КРИСТИН: Не волим реч: заувек. Подсећа ме на Ново гробље.

СТЕВА: *(Дохваћи је грубо за рамена и журне кроз врати)*
Кристин, марш напоље...!

КРИСТИН: Уф, како си ти груб...
(Излазећи)
Стево, почела сам да се влажим и на тебе.

Кристин изађе кроз врати, а Стева мало засијане и окрене се ка Јеврему.

СТЕВА: Хвала ти, куме... Збогом. Остало је ћутање.
(Изађе за њом)

Како њих двоје изађу, иако одмах уђе Миле, као из Сцене 2, осврћући се за њима. Приђе кревету у коме је онесвићени Јеврем.

МИЛЕ: Јевреме, пробуди се! Отишли су!

ЈЕВРЕМ: *(Тргне се из несвесности)*
А? Ко?... Миле?... Нису те скењали?

МИЛЕ: Ко што видиш: жив сам и здрав.

ЈЕВРЕМ: Не долазиш.. с оног света?

МИЛЕ: Шта ти пада на памет? Ја сам озбиљан човек с озбиљним намерама, а не зајебант као Стева, који пада с крушке!

ЈЕВРЕМ: Јеси ли знао да смо, у ствари, оплакали оног другог, који је пао с јабукe?

МИЛЕ: Сазнао сам тек пре неки дан. Толико сам био бесан на Стеву, да сам хтео врат да му полозим!

ЈЕВРЕМ: Невероватно: толико времена проведеш с неким човеком, а да га, заправо, уопште и не познајеш.

МИЛЕ: Јевреме, потпуно си у праву. Ето, мој случај...

ЈЕВРЕМ: Шта је с њим?

МИЛЕ: Ништа нарочито, само, ето, размишљам: толике се године познајемо, а да ти, заправо, тако мало знаш о мени.

ЈЕВРЕМ: О теби знам више него што мој желудац може да поднесе!

МИЛЕ: Можда се вараш? Шта ако ја више нисам оно што сам био?

ЈЕВРЕМ: Стани: ипак су те скењали?

МИЛЕ: Ма, не...

ЈЕВРЕМ: Ти си, заиста, мртав – и долазиш са оног света!?

МИЛЕ: Не! Уопште није у томе ствар!

- ЈЕВРЕМ: Није? У реду, ако те нису скењали, где си, онда, био све ово време?
- МИЛЕ: Био сам – на операцији!
- ЈЕВРЕМ: На каквој операцији?
- МИЛЕ: На тајној операцији!... Зато сам и пустио буву да су ме скењали, како ме нико не би нашао, док све не буде готово.
- ЈЕВРЕМ: Значи, тебе су оперисали? Од чега?
- МИЛЕ: Од свега!
- ЈЕВРЕМ: И, како се сада осећаш... тако, оперисан од свега?
- МИЛЕ: Осећам се фантастично. Као да сам се поново родио!
- ЈЕВРЕМ: Баш ми је драго да то чујем. Једино што ништа не разумем, али, ко шиша Јеврема? Њему је, ваљда, у овом комаду и суђено да буде јебена страна...
(Осврће се око себе)
Јесу ли оно двоје отишли?
- МИЛЕ: Отишли су – дефинитивно! Коначно смо сами, Јевреме. Само ти и ја!... Кристин и Стева су отперјали за Непал, дабогда им тамо истекле визе!... Ниједна препрека више не стоји на путу нашој љубави!
- ЈЕВРЕМ: (Полако се, још увек њомало њеширајући, њридижне из креветѡа и усјрави на ноже)
Молим?...
- МИЛЕ: Све ове године покушавао сам да ти приђем, али је увек неко стајао између нас... Била је то Кристин, па онда Стева... Чак сам и покушао да те убијем из љубоморе!... Ништа није вредело... Преотео сам ти и Кристин... Ништа... И даље сам мислио само на тебе... Али, сада, коначно, дошао је тренутак истине.
(Начини корак ка њему)
- ЈЕВРЕМ: (Одмакнувши се од њега)
Миле, о чему ти говориш?
- МИЛЕ: Ја те волим, Јевреме!
(Покуша да ња зајрли)
- ЈЕВРЕМ: (Измакне се)
Марш од мене, педерчино једна!
(Поноводохваји безбол ѡалицу и ѡрејтећи је ѡидижне увис)
- МИЛЕ: Нисам педер.

- ЈЕВРЕМ: Него шта си?!
- МИЛЕ: Све ћу ти објаснити... Због тебе сам био на операцији.
- ЈЕВРЕМ: Зашто због мене? Ја ти нисам поставио никакву дијагнозу!
- МИЛЕ: Још увек не разумеш?
- ЈЕВРЕМ: Разумем да ме зајебаваш још од треће сцене у овом комаду!
- МИЛЕ: Није истина, Јевреме, ја сам само желео да ти се допаднем. И то не од треће сцене, него одувек у животу!... Због тебе сам све ово урадио. Због тебе сам се оперисао. Због тебе сам изменио, не само своју форму, него и своју суштину!... Јевреме, погледај ме добро: ја сам сада жена!

Миле скине качкеџ са главе и укаже се дуљачка и бујна црна коса! Зајим њолако свуче и манџил: он је без ичега на себи, осим њанга – заћица и њрслучејџа испод кожа кије груди! Јеврем га, у њојџуном шоку, зајанењено гледа, док му бејзбол њалица само исклизне из руке. Зајим њолако дохвајџи ону флашцу с вињаком коју је Крисџина дојола њојџила, најнежење је и испразни до краја! Одложи је на сџо, а онда се само заврџи око своје осе – и њоново њадне у несвесџи.

- МИЛЕ: *(У њублику)*
У чему је овде ствар?... Ако си мушко, имаш проблем са женом... Ако си жена, имаш проблем с мушкарцем... Шта, заправо, једна скромна и добро васпитана жена као што сам ја, треба да учини у овом јебеном животу, како би онога кога воли, могла да убеди – да га заиста воли?
- ЈЕВРЕМ: *(На крајџко се њоврајџивџи из несвесџи)*
Миле, не тупи више, реци “ крај”, – па да одемо на пиће!
- МИЛЕ: Хоћу, мили!...
(У њублику)
Чули сте га, типичан мушкарац! Али, жена мора увек да послуша мужа... Народе мој (што би рекао Краљ Иби), ово је био “Живот Јевремов”... Лаку ноћ и дођите нам опет!... Затамњење. Крај.

Затамњење.

КРАЈ